

Aquella eufòria

En canvi ara sí que ho saps, sí que els reconeixes, els moments en què ets feliç

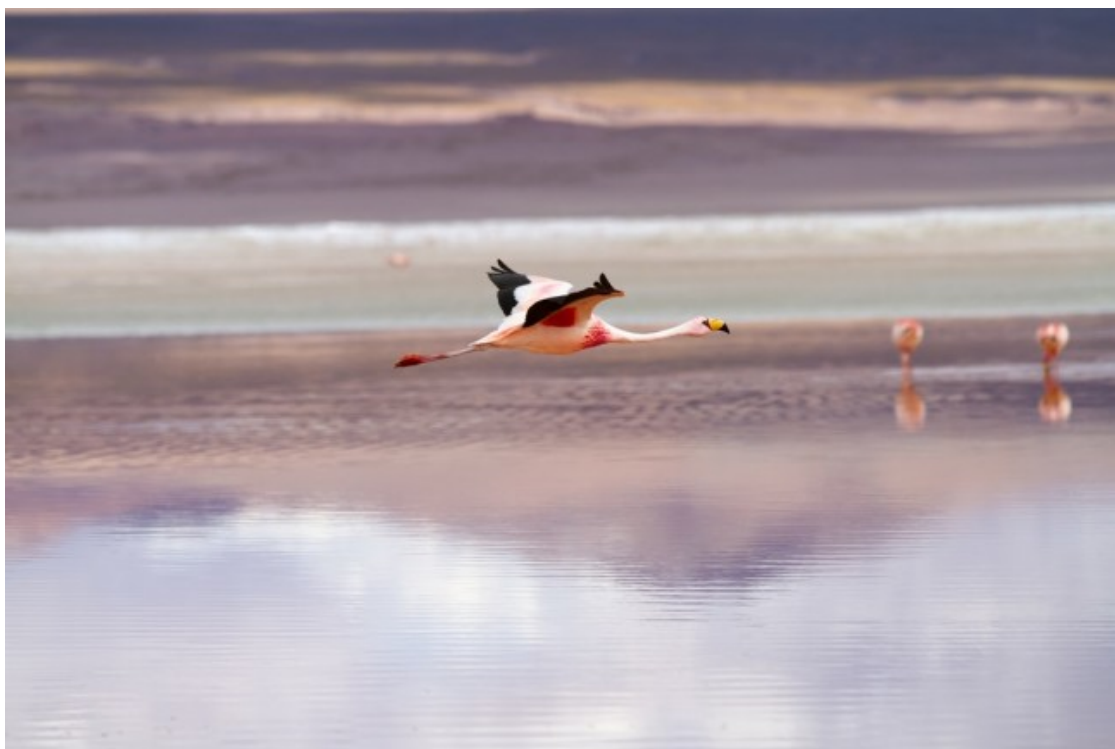

Foto: Elizabeth Gottwald

Som a finals de juny. És dematí des d'aquest matalap que tinc a terra per una qüestió que no ve al cas. Hi ha un cel blau, l'aire és fresc, el sol entra per la finestra i tot apunta que aquest serà l'estiu menys estiu de tots els anys viscuts, i espero que per viure. Ens diuen que d'això es tracta, la nova normalitat: feu el que vulgueu, però feu-ho alerta, cosa que servidora de vostès entén com un "estigueu preocupats", bàsicament. "Feu de tot però feu-ho preocupats": un granissat a la *Jijo*, un gintònic després de sopar, un retrobament amb amics que fa mesos que no veus. Tot incòmode i engorrós. I jo només enyoro aquella eufòria de quan començava l'estiu.

Durant un temps de la meua vida (potser van ser setmanes) vaig treballar en un bar al Poble Nou del Delta. Era l'estiu immediatament després d'acabar la carrera. Tenia temps d'enamorar-me mil vegades encara. Servia canyes, pataques braves i geladets als crios. Era molt feliç i em fa ràbia perquè llavors no ho sabia. Quan una és tan jove és molt exigent amb la vida. Sempre en vol més i millor, que diuen los valencians. Res no sembla prou. Prou bonic, prou divertit, prou intens.

En canvi ara, que les coses han anat prenent una forma més adulta i els anys carreguen el pes de les putades de la vida, sí que ho saps, sí que els reconeixes, els moments en què ets feliç. De seguida ho penses: això retén-ho bé que un dia ho voldràs recordar. Per exemple, l'altre dia sopàvem ma mare i jo al pati de casa seua, la llum era roja del sol ponent-se i ens sobrevolaven los flamencs. Quina preciositat, quina sort més gran. No sé d'on venien però anaven en direcció al Trabucador. Al que en queda. Em vaig imaginar explicant-ho al nets d'aquí quaranta anys (o més

aviat escrivint-ho en algun paperot, a falta de nets): "Un any, mentre estàvem en pandèmia, vaig vore sobrevolar-mos flamencs mentre sopava amb ma mare al pati al tardet, qui més ho pot dir, això, eh?"

És ben bé que no en tenen ni idea, els moixons, dels problemes que tenim aquesta espècie atabalada que som els humans. Els és ben igual que nosaltres aquest juny nos haguem quedat sense aquella eufòria. Per a ells és un estiu més, potser millor perquè fins ara no hem estat fent lo pesat per estes basses del Delta. El que tampoc saben és que, intensets com som, potser haurem après molt ràpid durant aquest estiu maldestre a reconèixer in situ els moments que valdran la pena, malgrat la mascareta, l'hidrogel, les punyeteres distàncies i les besades que se mos han pansit dins la boca.